

Hẹn gặp lại em ở kiếp sau

Audio - Shiley đứng như trời trồng, mắt cô mở to hết cỡ và dường như tất cả nơron trong tế bào đang ngừng hoạt động. Cô không thể tin vào mắt mình nữa. Đây là William Greenwold ư? Không, không phải, ai đó làm ơn nói rằng đây là một trò đùa đi.

Shiley là một cô gái 17 tuổi xinh đẹp và tràn đầy sức sống. Cô gái trong sáng ấy chưa từng yêu một ai, mặc dù có rất nhiều chàng trai theo đuổi nhưng cô đều từ chối. Bởi vì cô luôn mong muốn một ngày nào đó sẽ có chàng bạch mã hoàng tử đến với cô.

Một lần vào thư viện mượn sách, cô tình cờ thấy một chữ ký khá đẹp bên trong bìa cuốn truyện “Kiếp sau” của Mac Lêvi. Chữ ký rất đẹp, vừa mềm mại vừa rắn rỏi đầy nam tính. Cứ ngăm nhìn chữ ký mãi, Shiley vô tình đem lòng thích anh chàng có chữ ký tuyệt diệu ấy: William Greenwold!

Mấy tuần sau khi Shiley đưa cái chữ ký kia vào quên lãng thì nó lại tiếp tục xuất hiện trên một cuốn sách khác. Shiley rất tò mò về chủ nhân của chữ ký này, chắc anh ấy rất bảnh trai và tốt bụng. Và Shiley quyết tâm tìm bằng được người đàn ông tên là William Greenwold kia.

Cô đi hỏi chủ thư viện nhưng bà ta bảo đây là thông tin cá nhân của khách hàng nên không thể tiết lộ. Shiley phải năn nỉ mãi bà ấy mới cho địa chỉ email. Vậy cũng tốt rồi!

Về đến nhà, Shiley gửi ngay một email cho người đàn ông, nội dung là cô rất hâm mộ chữ ký của anh và mong muốn được kết bạn với anh.

Email gửi đi được gần một tuần mà không có hồi âm, Shiley bắt đầu thấy thất vọng và chán nản. “Anh ta kiêu tới mức không thèm trả lời mình nữa!”, “Có khi nào bà chủ thư viện cho mình nhằm địa chỉ không?”. Shiley cứ đoán già đoán non rồi lại thờ dài đánh sượt một cái khi thấy hòm thư đến trống trơn.

Gần hai tuần sau người đàn ông kia mới trả lời lại Shiley. Mở nội dung thư mà Shiley cảm thấy hồi hộp khủng khiếp: ”Ồ, xin chào Shiley, tôi rất vui khi được làm quen với bạn. Xin lỗi vì đến bây giờ tôi mới trả lời được thư của

bạn, mong bạn thông cảm!”

Shiley cười cười. Anh ấy thật nhã nhặn và lịch sự, đúng mẫu người Shiley tìm kiếm. Bắt đầu từ hôm đó hai người nói chuyện với nhau qua email thường xuyên hơn. William giới thiệu anh là một doanh nhân đang sống độc thân, tuyệt nhiên anh ta không hề giới thiệu thêm điều gì. Shiley đoán anh ta chừng 30 tuổi.

Hằng ngày Shiley và người đàn ông đó thường trò chuyện và tâm sự về những thứ diễn ra trong cuộc sống của mình. Thường thường chỉ có Shiley nói nhiều, còn anh chàng William kia thì rất điềm đạm và lịch thiệp.

Sau gần một tháng nói chuyện, William xin địa chỉ của Shiley và gửi quà tặng cô. Điều này khiến Shiley thích thú và tò mò hơn về anh chàng đặc biệt này. Mấy lần Shiley muốn gặp mặt William nhưng anh đều từ chối với mọi lý do, nào là đi công tác, bị ốm hay mấy thứ gì đó đại loại như vậy. Mặc dù rất tò mò về anh chàng Will này nhưng Shiley chưa bao giờ làm khó để đòi gặp anh.

William có một cách sống rất lạ! Anh điềm đạm và lịch lãm, cách trò chuyện của anh nhẹ nhàng mà không hề nhàm chán, Shiley hay hỏi anh những kiến thức khoa học và lần nào anh cũng trả lời đúng.

Shiley giữ liên lạc với William đã được gần một năm. Hai người chỉ trò chuyện qua những dòng email hay những bức bưu thiếp vào mỗi dịp Lễ tết gì đó. Rồi Shiley chợt nhận ra hình như cô đã đem lòng yêu William từ bao giờ không biết.

Sắp tới sinh nhật mình, Shiley một mực muốn gặp William. Lần này mặc cho Will từ chối thế nào Shiley cũng không chịu. Cuối cùng cô cũng được như ý nguyện.

To: “Nhưng gặp tôi rồi Shiley đừng thất vọng nhé!”

Rep: “không đâu, tại sao em lại thất vọng được, em thực sự rất mong muốn được gặp anh”

To: “Vậy hẹn gặp lại Shiley, hôm đó Shiley hãy mặc bộ đồ tôi gửi cho nhé!”

Shiley vừa hồi hộp vừa hào hứng. Với suy nghĩ non nớt và những tham vọng viễn vông của tuổi mới lớn, Shiley đoán chắc anh ấy là một chàng giám đốc giàu có và đẹp trai. Gần đến ngày gặp, Shiley nhận được một bộ váy và đôi giày của William gửi cho. Bộ váy rất mới giống như vừa được đặt may nhưng kiểu cách thì vô cùng lạc hậu như thời trang của hàng chục năm trước.

Đôi giày cũng rất đẹp, Shiley vô cùng kinh ngạc khi nhận ra xung quanh hoa văn của đôi giày được mạ vàng và gót có đính kim cương. Và có vẻ như kiểu cách của đôi giày này cũng xuất hiện cùng thời điểm với cái váy kia thì phải. Tại sao William lại gửi cho cô món quà sinh nhật kỳ quặc này nhỉ?

Mặc dù rất yêu mến William nhưng Shiley vẫn quyết định không vận bộ đồ của anh tặng để đi gặp anh.

William không trực tiếp đi đón Shiley mà chỉ cho xe đi đón. Nhà hàng nơi hẹn trông rất sang trọng và tráng lệ. Ra đón Shiley là một anh chàng mặc véc đen, đeo tai nghe trông rất nghiêm nghị. William đây ư?

- Xin hỏi, cô là Shiley Mison?

- Vâng, là tôi đây!

Anh ta nhìn bộ đồ của Shiley nhú mày một chút và nói:

- Mời cô đi theo tôi, ông chủ đang đợi ở trong kia!

Wow, anh ta gọi William là ông chủ. Shiley đi theo người đàn ông vào một căn phòng, có vẻ như hôm nay William đã bao toàn bộ nhà hàng này. Shiley cảm thấy ngạt thở khủng khiếp, tim cô đập thình thịch. Đến rồi!

- Đây là William Greenwold, ông chủ của chúng tôi, mời cô!

- Chào Shiley!

Shiley đứng như trời trồng, mắt cô mở to hết cỡ và dường như tất cả nơron trong tế bào đang ngừng hoạt động. Cô không thể tin vào mắt mình nữa. Đây là William Greenwold ư? Không, không phải, ai đó làm ơn nói rằng đây là một trò đùa đi.

Trước mặt Shiley là một ông lão!!! Ông ấy có vẻ rất già nhưng mái tóc bạc trắng và những nếp nhăn cùng nốt đồi mồi trên mặt không làm mất đi vẻ phong độ và lịch lãm của ông.

Nhưng dù ông ta có phong độ hay lịch thiệp gấp tí lần thì cũng không che giấu được cái độ tuổi đã ngoài 80 kia. Shiley thực sự rất shock. Hoá ra là suốt thời gian qua ông ta lừa cô, mà không đúng, ông ta đâu nhắc tới tuổi tác và vẻ bề ngoài, chỉ tại cô quá ảo tưởng mà thôi.

Khó khăn lắm Shiley mới chấp vá được một nụ cười méo mó trên môi. Bữa ăn diễn ra nặng nề không thể tả. Hầu như Shiley không nuốt trôi được bất cứ món gì dù là mềm nhất, tất cả cứ ứ đọng lại ở cổ họng, nghẹn ngào và đắng ngắt! Ông William vẫn hỏi chuyện cô như bình thường, còn Shiley chỉ gật và lắc, thỉnh thoảng “vâng, dạ” vài lần.

Được một lúc Shiley kêu một xin về sớm, William đồng ý và bảo tài xế đưa cô về nhưng Shiley không nói không cần, cô có thể tự về được.

Trên đường về nhà, Shiley giống như đang thoát khỏi cồng địa ngục. Cô thực sự không biết đây là sự thật hay giấc mơ khủng khiếp nữa. Cô vừa muốn khóc vừa muốn cười thật to. Shiley tự trách tại sao mình lại ngu ngốc và hoang tưởng nặng nề đến thế cơ chứ? Gần một năm qua người cô trò chuyện, tâm sự và dành tình cảm cho lại là một ông lão già khụ.

Nhặt nhẽo và ngán ngấm! Shiley tự thưởng cho bản thân một nụ cười! Rồi mắt cô bỗng long lanh. Ồ, thì ra trời mưa, chỉ là trời mưa thôi chứ đâu phải tại cô đang khóc.

Ngày hôm sau Shiley ốm nặng, cô không ăn uống gì mà cứ nằm lì trên giường. Bố mẹ cô đều nghĩ chắc tại cô dầm mưa nên bị cảm, nhưng thực sự lý do là gì thì chỉ có mình cô biết. Một tuần nằm ở nhà, Shiley vào xem lại những email và các tấm thiệp mà ông William từng tặng cô. Không hề có lời lẽ bóng bẩy hoa mỹ, tán tỉnh gì, những câu văn rất dịu dàng và gần gũi.

Shiley chợt nhận ra người cô yêu không phải là một William giàu có hay đẹp trai, mà là người đã ở bên cạnh giúp đỡ cô suốt gần một năm qua, người đã cùng cô chia sẻ biết bao niềm vui và nỗi buồn. Và cô cũng nhận thấy rằng có những thứ tình cảm còn cao đẹp và thiêng liêng hơn cả tình yêu.

Shiley khóc, cô không cần phải trốn tránh hay giả bộ nữa, vì trời không có mưa. Shiley đứng dậy, mặc bộ đồ mà ông William gửi tặng lần trước và dò theo địa chỉ để đến nhà ông.

William thực sự rất giàu, ông sống trong một cái biệt thự ở gần bờ biển, đẹp và thơ mộng vô cùng. Khi Shiley vừa đến cổng đã thấy một người phụ nữ đứng đợi, trông bà ta giống một người quản gia hơn là bà chủ:

- Xin chào cô Shiley, tôi đang đợi cô, rất mừng vì cô đã đến!

Shiley trở mắt ngạc nhiên, tại sao và ta biết? Bà quản gia dẫn Shiley vào trong nhà, không khí lạnh lẽo và u buồn tràn ngập khắp nơi, và Shiley một lần nữa chết đứng khi trước mặt cô là tấm ảnh của ông William với cái băng đen.

- Ông chủ tôi đã mất cách đây 3 ngày, và ông ấy để lại cho cô bức thư này!

“Gửi Shiley, người mà tôi vô cùng yêu mến!

Cảm ơn Thượng Đế đã mang em đến với tôi như một món quà tuyệt diệu. Trước khi gặp em tôi là một ông già mắc căn bệnh sắp từ giã cuộc đời lúc nào cũng u buồn và tuyệt vọng.

Nhưng khi em xuất hiện, tôi thấy như mình được hồi sinh, tôi tìm được ý nghĩa cuộc sống và yêu đời trở lại. Em như thứ thuốc màu nhiệm đã tiếp thêm sức lực cho tôi vào những ngày tháng cuối đời. Em tin được không? Em là một thiên thần, nếu không có em thì tôi đã chết cách đây gần một năm trong nỗi cô đơn và tuyệt vọng rồi.

Tôi thực sự xin lỗi em rất nhiều, có lẽ tôi đã gây cho em quá nhiều ảo tưởng về một vẻ ngoài hoàn hảo của một chàng trai trẻ. Nhưng Shiley à, tôi thích em, đó là sự thật! Không phải tình yêu nào cũng là tình yêu nam nữ. Tôi thích em, đó là một thứ tình cảm rất đáng quý trọng.

Em là thiên thần thứ hai của tôi. Kiếp này tôi nợ em một chữ tình, vậy hẹn gặp lại em vào kiếp sau nhé, kiếp sau tôi sẽ là chàng bạch mã hoàng tử của em.

Tạm biệt thiên thần của tôi, yêu em!”

Đọc xong bức thư Shiley bật khóc. Shiley được biết bộ đồ cô đang mặc giống với bộ đồ mà vợ ông từng mặc hồi còn sống. Và món quà sinh nhật thực sự William tặng cô là căn biệt thự này cùng nửa tài sản của ông, một nửa còn lại được ông quyên vào quỹ từ thiện.